

A tökéletes igazodási pont

Alkalom: vasárnap de.

Dátum: 2019.08.04.

Ige: L: Bír 17

T: Zsolt 119,1-3.11.105

¹Boldogok, akiknek az útja tökéletes, akik az ÚR törvénye szerint élnek. ²Boldogok, akik megfogadják intelmeit, teljes szívvel keresik őt, ³nem követtek el álnokságot, hanem az ő útjain jártak. ¹¹Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened. ... ¹⁰⁵Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága.

Szeretett Barátaim és Testvéreim a hitben!

Bev.: Folytatjuk tovább a Bírák könyve alapján megkezdett sorozatunkat. Mint arról már az előző igehirdetéseinkben volt szó, a bírák kora nagyon izgalmas időszak volt Izrael történelmének. Véget ért a 40 évig tartó pusztai vándorlás, melyet Mózes vezetett. Majd az ő utódja, Józsué vezetésével megtörtént a honfoglalás. Izrael 12 törzse módszeresen és fokozatosan elfoglalta Kánaán földjét, és letelepedtek aszerint, hogy melyik törzs milyen nagy volt.

A 12 törzs közül egyetlen törzs, Lévi törzse nem kapott örökséget, vagyis nem kapott földterületet. Ők városokat kaptak, de az ő örökségük az volt, hogy a Szent Sátor körüli papi szolgálatot, ha elvégezték, akkor a nép többi 11 törzse eltartotta őket.

Tehát Lévi törzsének tagjai, a lévíták alkották a papságot. A papi feladatokat pedig csak ők láthatták el.

1. A Bírák könyvének 17. fejezete nagyon hirtelen és meglepően kezdődik. A történet főszereplője egy Miká nevű ember, akiről kiderül, hogy meglopta a saját anyját. Ráadásul nem egy kis zsebpénzt, hanem sokkal inkább egy hatalmas nagy vagyont vett el, 1100 ezüstöt. Abból is sejthetjük, hogy milyen komoly összeg volt ez, hogy az anyja megátkozta a tolvajt.

Szóval Miká egyszer úgy dönt, hogy bevallja az anyjának, hogy bizony ő vette el, vagyis őt átkozta meg a mamája.

A mama, amikor meghallja fia beismerő vallomását, azonnal megpróbálja egy áldással ellensúlyozni a korábban kimondott átkot: „Áldjon meg az Úr, fiam!” Kiderül az, hogy a mama egyébként is a fiának szánta, csak valószínűleg egy kicsit másként. A fiúnak pénz kellett volna, az anyja azonban egy faragott és egy öntött bálványszobrot akart készíttetni neki.

Elképesztő hogyan keveredik a hit és a bálványimádás ezeknek az embereknek a gondolkodásában. Így olvastuk: „Ezt az ezüstöt én arra szántam, hogy az Úrnak szentelem a fiamért: készítsenek belőle faragott és öntött bálványszobrot.” Tehát úgy gondolja ez az anya, hogy ha valamit az Úrnak szentel, akkor abból bálványszobrot kell készíteni. Egyszerűen ezt látták a pogány kánaáni népeknél, és semmi más nem jut eszükbe, hogyan szentelhetnék oda javaikat Istennek, hogy az ne legyen pogányság, ne legyen bálványimádás.

Végül aztán mégis elkészül a faragott és az öntött bálványszobor, amiket megkap Miká, és elhelyezi azokat a házi szentélyébe. A leírásból azt derül ki, hogy Miká úgy gondolhatta, hogy ha van szentély a házában, vannak bálványszobrok is, akkor legyen egy éfód is, azaz valamilyen papi öltözet. És persze ezek után már kell, hogy legyen egy pap is, aki a kultuszi szertartásokat elvégzi. Jónak látta, hogy az egyik fiát avassa fel papnak.

Majd nem sokkal később egy lévita is érkezett Efraim területére. Valószínűleg ez a lévita a jobb megélhetés után indult el. Talán ez szokás volt akkoriban, hogy ilyen szabadúszó papoknak munkát adnak tehetősek emberek.

Ezt a lévítát is munkába állítja Miká, mert úgy hitte, hogy egy lévita mégiscsak nagyobb garancia arra, hogy az Úr meg fogja őt áldani. Ezt mondja Miká: „Most már tudom, hogy jót fog velem tenni az Úr, mert egy lévita lett a papom.” (13.)

2. Kedves Barátaim! Most szeretném elárulni, hogy mi jelent Miká neve. Azt jelenti: „**Kicsoda olyan, mint az Úr**”. Tehát ennek az embernek a neve azt jelenti, hogy a Mindenható Istennél nincs nagyobb ezen a földön. És ő a legjobb szándékkal megpróbál istenfélő életet élni. Igyekszik egész otthonát és családját is Istennek szentelni, papot csinál az egyik fiából, felbérel egy lévítát, hogy az profi pap legyen a házában.

Csak az a baj, hogy alapvetően minden el van rontva, mert nincs rend a fejében, mert **nincs az életében egy hiteles igazodási pont**, hanem ő is aszerint cselekszik, amit éppen jónak lát.

Tolvaj, hiszen lopott az anyjától. Megszegte a 8. parancsolatot. És megszegte az 5. parancsolatot is, mert nem tisztelte az anyját. Bálványokat tisztel. Vallásosságában, hitéletében a maga esze után megy. Ahogy a Bírák könyvének szerzője fogalmazza meg: *„Abban az időben nem volt király Izráelben: mindenki azt csinálta, ami neki tetszett.”* (6.)

3. Tudjátok, azt látom, hogy ennek a Mikának végtelenül fontos az, hogy elnyerje az Úr jóindulatát és áldását. Mindent meg akar tenni azért, hogy Isten megáldja az ő életét. Hatalmas áldozatokat hoz azért, hogy legyen szentély, egy mini templom a házában, és az fel legyen szerelve mindennel, ami a szertartásokhoz szükséges. Csak ott van a baj, hogy a fejében zűrzavar van. Összekeveredik az, ami Isten előtt kedves, azzal, ami utálatos.

Isten előtt kedves az őszinte imádság, a neki szentelt élet és a neki szentelt hely. De utálatos a bálványimádás. Utálja az Úr azt, ha valaki megszegi parancsolatait. Márpedig Miká megszegte a 2. parancsolatot is, ami így szól:

„⁴Ne csinálj magadnak semmiféle bálványszobrot azoknak a képmására, amik fenn az égben, lenn a földön vagy a föld alatt a vízben vannak. ⁵Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az ÚR, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok! Megbüntetem az atyák bűnéért a fiakat is három, sőt négy nemzedéken át, ha gyűlölnék engem. ⁶De irgalmasan bánok ezer nemzedéken át azokkal, akik szeretnek engem és megtartják parancsolataimat.” (2Móz 20)

A 4Móz 3,10 szerint „Ha illetéktelen közeledik az ÚRhoz, meg kell halnia.” Amikor fiát pappá szentelte, hogy áldozatot mutasson be, akkor ezt a törvényt is megszegte Miká, mert a fia nem volt lévita származású, ezért nem lehetett volna pap sem.

Miká egy különleges személy volt az Ószövetségben, a Bírák korában, aki nagyon jót akart, nagyon vallásos életet próbált élni. Ugyanakkor nagyon jól megmutatja azt, hogy milyen anarchia és káosz volt abban a korban. Most már jobban értjük, hogy mit jelent az, hogy **„Abban az időben nem volt király Izráelben: mindenki azt csinálta, ami neki tetszett.”** Amikor a szentíró erről beszél, akkor a királyságot ideális színben tünteti fel. Ez akkor igaz, ha a király istenfélő és kegyes uralkodó, aki a népet a helyes istentiszteletre vezeti.

4. Sajnos, sok tekintetben, különösen vallási tekintetben ma is nagyon hasonló a helyzet. Az emberek közül nagyon sokan ma is úgy vélik, hogy azt tehetnek, amit csak akarnak. Olyan sokszor azt tapasztalom, amikor beszélgetek az emberekkel, hogy sok mindent ismernek a Biblia tanításaiból, de a Biblia kijelentéseit előszeretettel vegyítik össze sokféle más okoskodással, bölcselkedéssel, keleti misztikával, pogány vallásossággal.

Ezzel pedig több probléma is van. Ha valaki lop, vagy csal, vagy hazudik, akkor egyértelműen meg lehet neki mondani azt, hogy ez az út rossz. Mert világosan látható, hogy élesen eltért az élete a helyes úttól.

De amikor valaki csak egy egészen kicsit tér el a jó iránytól, mert amit hisz, az csak egy egészen kicsit tér el a Biblia tanításától, akkor ezt a kicsit igen nehéz neki elmagyarázni, hogy miért rossz. Könnyen azt mondja, hogy ne legyünk szőrszálhasogatók, hiszen ő talán nem is látja, nem is érzékeli a különbséget.

A bowlingozáshoz tudnám ezt hasonlítani. A játék lényege, hogy egy nagy golyót úgy kell elgurítani a közel 20 méteres pályán, hogy a végén álló 10 bábu mindegyikét felborítsa. Az ember, amikor elgurítja a golyót, akkor meg van arról győződve, hogy pont a közepébe fog találni a golyó, ám ahogy közeledik a bábukhoz, látszik, hogy egyre jobban eltér vagy jobbra, vagy balra.

Ennek az az oka, hogy már a pálya elején nem jó volt a golyó iránya. Egy egészen picit már ott rossz irányba haladt a golyó, mert rosszul lendítettük meg.

Hasonlóan van az ember élete is: sokáig olyan kicsit térünk el a jó iránytól, hogy nem tulajdonítunk neki jelentőséget. És éppen **ez a másik probléma**, hogy a kicsi eltérés a helyes úttól még sokkal rosszabb, mint a nagy eltérés, mert a nagy hibát sokkal hamarabb észreveszi az ember. Ha csak egy kicsit haladok másfelé, mint a kitűzött cél, akkor bizony hosszú idő kell ahhoz, hogy a hiba igazán feltűnő legyen. A nagy hibát általában el sem lehet titkolni, mert olyan feltűnő. Az Isten útjától való kicsi eltérés pedig sokáig alig látható, és nagyon könnyű megmagyarázni.

Különösen akkor magyarázkodik könnyen az ember, ha nincs az életében egy hiteles és tőle független tájékozódási pont, amihez viszonyítva azonnal látszana az eltérés.

5. Meggyőződésem, hogy ez a történet is azért került bele a Szentírásba, hogy mi tanuljunk ebből is. Én azt értettem meg, hogy mennyire **fontos, hogy legyen az embernek egy tőle független tájékozódási pont, egy tökéletes igazodási pont, amihez mindig viszonyíthatja az életét.**

A Bírák korában mindenki azt tette, amit jónak látott, ami **neki** tetszett. Ma is mindenki azt teszi, ami **neki** –vagyis saját magának – tetszik. Az emberek jó része elfelejtette azt, hogy a Mindenható Isten tetszésére éljen, hogy azt tegye, ami **Neki, azaz Istennek tetszik.** Meggyőződésem, hogy szükségünk van, hogy az emberiségnek szüksége van egy tőle független, egy állandó és örök tájékozódási pontra. Ez pedig csak a világmindenséget teremtő Úr Isten lehet.

Ahhoz tudnám ezt hasonlítani, hogy az emberek évszázadokon keresztül használták a hüvelyket, a tenyeret, az araszt, a lábat és a könyököt a hosszúság mérésére. Körülbelül jó is volt, de nagyon sok vitára is okot adott. Ha valaki elment a piacra és kért 10 arasz hosszú vásznat, akkor azt gondolta, hogy a kereskedőnek is ugyanolyan hosszú az arasz, mint neki. De sokszor kiderült, hogy a kereskedőnek sokkal kisebb a keze, mint neki, ezért sokkal rövidebb vásznat mért ki neki.

Végül az ember kitalálta az egységes mértékegység rendszert. Így használjuk a métert, a centit, a millimétert, stb.

Hasonlóan van ez a hitéletben is. Van egységes mértékegységrendszer, amihez mérhetjük magunkat és hitünket. Ez pedig Isten Igéje, a Szentírás. A Zsoltáros azt mondja: **Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened. ... Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága.**

Ő megértette azt, hogy Isten számára csak úgy lehet kedves az ő élete, ha az életét hozzáigazítja Isten szavához. Szívébe zárta az Igét, hogy onnan semmi ki ne ragadja azt, mert nem akar vétkezni, mert az egyedüli jó úton szeretne járni. Azt akarja a Zsoltáros, hogy az élete célba érjen, ezért kell neki legalább egy mécsesnyi világosság, hogy a keskeny utat, a haza vezető ösvényt lássa.

Isten szava olyan nekünk, mint a kőművesnek a zsinórmérték. Ha van zsinórmérték és jól használja a kőműves, akkor szép egyenes lesz a fal.

Azt mondja az Írás, hogy boldog az az ember, aki az életét az Isten beszédéhez igazítja, akinek rend van életében, aki nem saját maga feje után megy, hanem Isten útján jár, és az Ő törvénye szerint él. **¹Boldogok, akiknek az útja tökéletes, akik az ÚR törvénye szerint élnek. ²Boldogok, akik megfogadják intelmeit, teljes szívvel keresik őt, ³nem követtek el álnokságot, hanem az ő útjain jártak.**

6. Úgy hiszem, hogy mi mindnyájan boldog életet szeretnénk élni. Az a jó hír, hogy lehetséges boldog életet élni. A boldog élet receptje pedig nagyon egyszerű:

1. Legyen az utad tökéletes!
2. Élj Isten törvénye szerint!
3. Fogadd meg azt, amit az Úr kér tőled!
4. Keresd azt, hogy mi szerezz Istennek örömet!
5. Zárd szívedbe tanácsait, útmutatásait és intelmeit.
6. És olvasd rendszeresen az Igét, mert az lámpásként igazít téged el!

Cselekedj és élj így, és valóban jót fog tenni veled az Úr, és boldog életed lesz! Ámen.
Loment Péter lelkész